

CHỦ NGHĨA XÃ HỘI - Loại suy đơn giản

Một giảng sư môn kinh tế học tại một đại học cộng đồng địa phương cho biết ông ta chưa hề có một sinh viên nào bị điểm xấu trong môn ông ta dạy nhưng rồi đã một lần cả lớp ông dạy đều bị đánh rớt trong môn này. Lớp ấy đã nhấn mạnh rằng chủ nghĩa xã hội hiệu lực và không để cho ai nghèo mà cũng không cho ai giàu, mọi người bình đẳng.

Vị giảng sư bảo: “Được, chúng ta làm một cuộc thực nghiệm về xã hội chủ nghĩa trong lớp này xem sao. Điểm của tất cả sẽ ở vào trung bình và từng người sẽ nhận một số điểm giống nhau và như thế sẽ không có ai bị đánh rớt và cũng không có ai được điểm A.

Sau bài khảo hạch đầu tiên, mọi người có điểm trung bình gần nhau và ai cũng đều được xếp vào điểm B. Các sinh viên học cật lực bất mãn và những người học ít lại thích thú.

Khi đến bài khảo hạch thứ hai, những sinh viên học ít lại càng học ít hơn và các sinh viên từng học chăm bầy giờ quyết định cũng muốn thư thả nên chỉ tà tà. Kết quả bài khảo hạch này trung bình ai cũng được điểm D! Không mấy ai hài lòng.

Và rồi tới bài khảo hạch thứ ba, điểm trung bình cho mọi người chỉ còn là F.

Điểm không bao giờ tăng hơn được dù có tranh cãi, quở trách và gọi riêng từng sinh viên cũng chỉ tạo ra oán trách mà không ai muốn mình học để người khác hưởng lợi.

Bỏ tay, trước sự ngạc nhiên, và vị giảng sư bảo họ chủ nghĩa xã hội rồi cuối cùng cũng sụp đổ vì khi mà phần thưởng thì lớn, nỗ lực để thành công thì nhiều nhưng nhà nước lại lấy mất đi phần thưởng không ai dại gì còn muốn nỗ lực hoặc là muốn thành công. Còn có gì dễ hiểu hơn như thế.

Thật chỉ một đoạn ngắn thâm sâu mà nói lên được tất cả. “Bạn không thể lấy luật để bảo vệ tự do cho người nghèo bằng cách lấy luật buộc người giàu không được tự do. Cái mà con người được nhận không do chính mình làm ra bắt một người khác làm ra mà không được nhận. Nhà nước không thể ban phát cho ai bất cứ thứ gì mà nhà nước trước đó không lấy từ một người khác. Khi mà một nửa số người mang lấy ý nghĩ là họ không phải làm gì vì số phân nửa còn lại phải làm cho họ hưởng, trong khi đó phân nửa kia lại nghĩ không dại gì phải làm để cho người khác hưởng công sức của họ làm ra, thế thì các bạn biết chẳng, đó là lúc sắp kết liễu của một quốc gia. Bạn không thể nhân lên sự giàu có bằng cách đem phân chia của cải đi.”